

følger, og i Forbindelse dermed, directe eller indirecte, at opfordre til at sætte sin Vid til fremmede Magters Understøttelse, eller ved i offentlige Forsamlinger at opstille Resolutioner, hvori Duffer eller Forhaabninger i statsoplysende Retning udtales osv. At en saadan, Statens Ro og Sikkerhed undergravende, Virksomhed, er ligesaa farlig og forbærvelig som i sig selv strafværdig, kan ikke betvivles, og forsaavidt det ikke tør benægtes, at den vel kan forekomme — om der end ikke just i Kongeriget har viist sig nogen Tendents dertil —, turde det vistnok være i sin Orden at give en Straffebestemmelse for deslige Tilfælde i Straffeloven. Dertil sigter da nærmest det andet Stykke i § 79, ved hvis Affattelse man iøvrigt skal bemærke, at det følger af det omhandlede Forholds Natur, at en vis Almindelighed i Udtrykkene ikke vel kan undgaaes, naar Bestemmelsens Hensigt tilfulde skal opnaaes; nogen Fare heraf synes der imidlertid ikke at være Føie til at berygte, naar det fastholdes som en Forudsætning, at den paagjældende Virksomhed skal kunne stemples som sigtende til at lette eller give Anledning til fjendtlige Foretagender eller anden uberettiget Indblanding fra fremmede Magters Side, i hvilket Tilfælde Handlingens strafbare Character formeentlig ikke af Noget vil blive nægtet. Derhos er der givet Straffebestemmelsen en saadan Bidde, nemlig fra 6 Mars Strafarbejde som Maximum ned til simpelt Fængsel i 3 Maaneder under særdeles formildende Omstændigheder, at der er fuld Leilighed til at tage tilbørligt Hensyn til Handlingens større eller mindre Strafbarhed, og navnlig til at anvende en lempeelig Straf i de Tilfælde, hvor den Skyldiges Virksomhed deels i sig selv er mindre farlig paa Grund af de tilstedeværende factiske Forhold og deels subjectivt mindre strafværdig paa Grund af den mindre Grad af selvbevidst forræderisk Hensigt.

Udkastets §§ 80 og 81 handle om det Landsforræderi, der bestaaer i, efterat en Krig er udbrudt, at hbe Fjenden Bistand imod Fædrelandet. Medens man i § 81 har gjort det Forhold til Gjenstand for særlig Dmtale, at en dansk Undersaat bærer Vaaben imod Staten eller dennes Forbundsfaeller, omfatter

§ 80 al anden Landets Fjende med Raad eller Daad ydet Bistand. Det synes ikke at kunne bestrides, at naar et saadant forræderisk Forhold er af større Betydning, naar det vdes i stort Omfang eller til stor Ulykke for Landet, bør den Skyldige derfor bøde med Livet; men ligesaa vist er det, at Omstændighederne kunne stille sig saaledes, at Forbrydelsen qualificerer sig til en meget mildere Straf, idet den ydede Bistand deels ikke var af videre Betydning, navnlig ikke af anden Bessaffenhed, end at Fjenden uden Vanskelighed vilde kunne have undværet den eller forskaffet sig den paa anden Maade, og deels ikke saameget fremgaaet af et forræderisk Sindelag som begrundet i Mangel paa varm og opoffrende Fædrelandskjærlighed, i egoistisk Frygtsomhed osv. I en almindelig Regel at drage en skarp Grændse imellem de mere qualificerede Tilfælde af det omhandlede Fædrelandsforræderi og den mindre strafværdige Bistandsydelse til Fjenden er imidlertid vistnok forbundet med uovervindelige Vanskeligheder, og man har derfor anseet det for rigtigst, væsentlig i Overensstemmelse med den norske Straffelov (Kap. 9 §§ 4—6), at udhæve de betydeligste og strafværdigste Tilfælde af en forræderisk Bistandsydelse til Fjenden og derfor foreskrive Livsstraf, dog med Afgang til under formildende Omstændigheder istedet derfor at anvende Tugthuusarbejde paa Livstid eller i en længere Aarvække, samt dertil at knytte en almindelig Udtalelse om, at enhver anden, i Regelen mindre betydende, Understøttelse af Fjenden med Raad og Daad skal ansees med Strafarbejde, hvis laveste Grad dog formeentlig ikke bør være under nogle Mars Arbejde (3 Aar), medens det efter Omstændighederne maa kunne naae op til livsvarigt Strafarbejde. Ganske vist faaer Paragraphens Straffebestemmelse herefter en meget stor Bidde og et noget svævende Indhold, men dette kan, som bemærket, paa Grund af den store Forskjellighed i de enkelte Tilfældes Character og Bessaffenhed ifølge samtlige konkrete Omstændigheder neppe undgaaes, og man vilde ved bestemtere at aspæle de forskjellige Tilfælde i Henseende til den for dem bestemte Straf, navnlig ved for nogle Tilfælde ubetinget at foreskrive Livsstraf og ubetinget at udelukke den